

Delicie Nerková

HLEDAČI POKLADŮ

Obsah

Motto:.....	3
TROJKOPČÍ.....	4
MĚSTO Z BLÁTA	5
STARŠÍ SESTRA.....	7
VLAK DO NIKAM	8
MĚSTO POD MÝMA NOHAMA	9
VELOCIPÉD.....	11
MRTVÝ PTÁK.....	12
NOČNÍ DĚS.....	13
ODVRÁCENÁ TVÁŘ VĚČNOSTI	14
ŠTĚDROST	15
KŘÍDLA.....	16
SLUŠÍ SE.....	17
SVĚTLO.....	18
DENÍK.....	19
POSLÁNÍ STROMU.....	20
PRODLEVA.....	21
PŘIZPŮSOBIVO ST	22
NA SMÍCHOVĚ.....	23
JAROSLAVENÍ	24
DŮM PÁNŮ Z LIPÉ.....	25
HLEDÁNÍ.....	26
POZDNÍ SKLIZEŇ	27
ÚSMĚV.....	28
ODDANOST	29
KOMPOZICE PRO VERŠE A TROMBON	30
TICHÉ ÚDOLÍ	32
S TEBOU.....	33
CENA LŽI	34
DOMŮ.....	35
MÍSTA	36
PODOBENSTVÍ O PODOBNOSTI	37
BEZ HRANIC	38
VYCHÁZKA VE VĚTRU	39

PATER KAREL	40
ZRANĚNÝ ALBATROS	41
BITVY	42
SAŇ	43
MRTVÉ JARO	44
PROTIKLADY	45
BÍLÉ NOCI	46
POUR FELICITER	48
PERLY	49
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM	50
TIRÁŽ	52

Motto:

--- zavrhli úmysl, který Bůh s nimi měl --- (Lukáš 7,30)

Čím nám prospěla domýšlivost?
A k čemu je nám, že jsme se chvástali bohatstvím?
To všechno přešlo jako stín
a jako prchavá zvěst,
jako loď brázdící rozvlněnou hladinu;
když propluje, nelze nalézt její stopu.

(Kniha moudrosti 5,8-10)

TROJKOPČÍ

Jaro otevřelo svou náruč pod mýma nohama i nad mou hlavou. Je to náruč doslova Stvořitelská, náruč, která mě uchopila a hýčká. Tam, kde jsem, šťastně se usmívám skrz slzy. Tam kde jsem, i když sama, necítím samotu, necítím černou opuštěnost po nebožtících. Sama a přitom v tolika podobách. Jsem ptačí zpěv i huňatá větvička trnky, jsem rozkvetlá jíva i zelený stvol kopřivy, která tak nepříjemně léčí, jsem vlažný a přesto svěží vítr, jsem bzučení elektrického stožáru i drkotavá vibrace datlího ošetřování starých moudrých obrů. Jsem sluneční paprsek i duha, míza i kůra, která chrání tělo stromu, jsem jablko ukryté v květu i šiška zapomenutá veverkami pod jehličím, jsem dubová větev, která se rozpačitě ptá, jak oddělit loňské od letošního listí...

Jsem podzim na jaře, jsem jaro v podzimu, jsem pampeliška vykvetlá v prasklině asfaltu. Jsem, protože myslím, jsem, protože miluji, jsem, protože mám naději.

Někdo řekl - nemůžeš žít, když není zájem o tvůj život.

Chvíli jsem tomu blábolu věřila. A k čemu tedy je úplně nová rosa na starém ohništi a příslib podzimní kytice z čerstvě zelených keřů? A i kdyby vše kolem mne zničilo zemětřesení, kdyby všechny tři kopce naráz zmizely a zavalily všechno jaro, mě zachrání jediná kapka krve, která stekla po Kříži. V té kapce krve se znovu obnovím.

MĚSTO Z BLÁTA

Chtěla bych navštívit město Yazd
Myslí tam na člověka
A také na velbloudy
Zdejšími obyvatelům Kdosi kdysi
ukradl víru otců
Ale oni nepřestali myslet jeden na druhého

A na hosty

Ti přicházejí vždy velmi unavení a někdy nemocní

Chtěla bych navštívit město Yazd
To město které je
samo o sobě
samo sebou
samo sobě
oázou

Mají tam ulice Smíření
Jsou tak úzké
že se v nich sousedé
chtíc nechtíc
musí potkat
a popřát si
Mír s tebou
bratře

Město Yazd vyrostlo z bláta
Toho jediného mají nadbytek
Proto z něj stavějí město
kde jeden prostě musí myslet na druhého

Třeba jen proto
že šlapou bláto
mnoho hodin denně stojíce
na vztažení ruky vedle sebe

Tyhle zvyky známe ze zápisků
na kvádrech mrtvých pyramid
(dodnes si v Egyptě možná leckdo myslí
že stavět město z bláta je přežitek
avšak obyvatelé města Yazd
jsou s tímto přežitkem spokojeni
už asi tři tisíce let)

Na domech jsou zvláštní kupole
kterými se prohání blahodárny chladný vánek
když venku slunce žárem taví písek

Uprostřed domu chladivý pramen
a na dvorku květiny
o nichž se nám zdá
když sníme o ráji

Město Yazd má věže Mlčení
místo hřbitovů
Vědí
že je lépe mlčet
než doopravdy zemřít

S tělem si nedělají starosti
O tělo se vždy dobře postarají ptáci
Duši však dělá dobře
když místo umírání mlčí
a čeká

Duše ve městě Yazd to mají dobré
Obyvatelé města zapalují ohně
aby duše věděla
že světlo je směrem vzhůru
avšak těla tam
kde je cíl všeho

Chtěla bych navštívit město z bláta
chtěla bych navštívit město Yazd

Předtím ale uvítám odpověď na vtíravou otázku
která se usídlila v mé hlavě:

Proč katedrály a města z mramoru
proč dávné stavby vládců
i triumfální sloupy zbylé po válečnících
nedoznaly trvanlivosti a obliby
obyčejného bláta
zpracovaného rukama a nohama
obyvatel města Yazd?

STARŠÍ SESTRA

Jsi pěšina co vede mezi poli
k otcovu domu odkud utíkám
jsi obvaz když láska lásku bolí
jsi voda když žízní umírám

Jsi peří jímž se ptáci zdobí
svobodně touží létat do oblak
jsi dříví co v krbu klidně hoří
když křídla ztěžknou a slunce nechce hrát

Jsi koupel v níž hojím svoje rány
jsi lože na kterém uzdravit se mám
jsi klíč od dveří za nimiž nejsme sami
v tvém objetí já sebe nalézám

Nevím však kde jsi a kde tě hledat mám
až domů půjdu - snad tehdy tě potkám

VLAK DO NIKAM

Mlha na peróně
Ta
co zakryje rány

Mají podobu
hvězd roztrhaných na cucky

Je tady
provázen patetickým skřípotem
a hlášením

- Tento vlak je připraven!

Procházím osvětlené chodbičky
a nahlížím za záclonky kupé

Nikde nikdo

Ale
jak to
vždyť všechny místenky
jsou rozprodány!?

V pohodlí
tepla a samoty
zavrtím se do přívětivého růžku
a zírám na světla
odplouvajícího nádraží

Průvodčí nepřišel
Nikdo nenastoupil

Za sedmero tunely
za sedmero vzpomínkami
tma tmoucí

V cílové stanici si všímám
rakve v otevřených dveřích
vagónu pro přepravu
cestujících na vozíku
a spoluzavazadel

Na liduprázdném nástupišti
leží adventní věnec z rudého vřesu
snad
na znamení souhlasu...

MĚSTO POD MÝMA NOHAMA

Když se tě dotýkám
když se nejněžněji jak dovedu
dotýkám tvého srdce
které občas položíš na mou dlaň
přeji si vydechnout tak svobodně
aby se okenní sklo panelové jeskyně
vysoko nad městem
orosilo básní

- o klukovi
který v noční tmě ulizuje medové mléko
z babiččina hrnku na vlídné sny
a nepříliš čistým prstem rozmazává
na okně sražené vlhko
dokud nevytlouká zajímavý zvuk
podobný osamělému pláči

Město pod mýma nohama nabízí
jedinečné poklady halasně letní noci
dunící vodopád světél nočního vlaku
když řítí se k prázdninám
a také zvony co zrovna odbíjejí
nultou hodinu bdění

Ze spaní zapípal pták
a roztoulaná kočka vříská
signály svých pomíjivých rozkoší

- kluk nespavec dál vstřebává
kaštanovými očima koncert ožvlých světél

s nosem rozpláclým na skle
dál řasami vymetá vesmír
až přinutí stálice
měsíce i pačesaté komety
ohňostrojem prozářít
zapomenutá místa dětství

Mléko s medem
už dávno dopito

Když pocuchal ohony hvězd
a vychýlil dráhy nebeských těles
nasadil si čepici
obul se
a vyrazil na svou cestu

a já si všimla
jak velké boty si vzal

Asi už brzy bude dospělý

asi už brzy
najde město pokladů
které tam dole
pod mýma nohama čeká

VELOCIPÉD

Moudro: Země je kulatá. I kolo je kulaté.
Tak proč je nedat dohromady?

Stříbrnými výsečemi kol
odkrajuje díly nekonečna
které je konečným cílem
i výchozím bodem
na pouti po hvězdách

Rozděluje svět
na levý a ten pravý
Pomáhá mu udržet rovnováhu
otáčivým pohybem
od počátku vpřed (a nazpátek)

Řídítky snaživě řídí
smělá přání směru
Ale je tu ta určená kolej
kterou už v pradávnu
kdosi obkroužil zemský povrch

S jemným svistem
plyne plynule proudem bytí
Světlem reflektoru zabodnutým v obzoru
pečlivě ohledává schůdnou cestu
pro návrat jemuž se stále vzdaluje

MRTVÝ PTÁK

Oškubat mrtvého ptáka je hnus

pokud to není tvůj první
triumfální úlovek
nebo kořist
sloužící k obživě

Ležel v jehličí
na tvrdé zemi
po níž se nedá létat
a jeho modré peří
dosud jemně svítilo
zhasínajícím sluncem

Chtěla jsem
oškubat to mrtvé ptačí tělo
zbavit ho toho posledního
co mu ještě smrt nechala

jen pro svou touhu
ukrást všechna ta peříčka a pírka
která by mi umožnila
letět do modré výšky

NOČNÍ DĚS

Zavřená vrátka pokojného spánku
zběsile rozkopal
opilec
neschopný najít dveře svého domu

Noc co noc
vracející se
živý sen
o tom
jak jsme se
při hledání pokladů
jeden druhému
propadli do Bezedna

ODVRÁCENÁ TVÁŘ VĚČNOSTI

Jsou tu všichni
Králové
Proroci
Sousedky co mi občas vyvenčí psa
Andělé kteří mne nadnášejí
také modly a bůžci
vědomí si mého obdivu
i nechuti k jejich dotěrnosti
modré květiny
a bílé noci

Mám všechno co nepotřebuji
a co je mi dovoleno časně milovat
stejně jako tušený poklad
který právě teď a tady hledám

Je tu hudba
a v součtu pár čar
i barevných skvrn po těch
kteří dovedli kreslit a malovat
a synkopy a flétnová sóla
sochy s pokožkou jemnou
a sluncem provoněnou
oratoria
stejně jako nesmělé pokusy
žáčků z Lidušek

Mám všechno
večeři na barokním náměstí v podvečer
i snídaně v ranním studeném vlaku
kdo si mi na cestu přinesl horký čaj
a pár makových buchet
zabalených do papíru s verši
na dobré modré jitro

A to je milost k díkůvzdání
za odvrácenou tvář věčnosti
a za radost z čekání
co vidět není
a přesto
je k těšení
jako třešňové poupě
na den svaté Barbory

ŠTĚDROST

Dnes darovat bych chtěla
světlo svíce ve skořápce
co připlouvá
s vánoční milostí

A přání

at' hoříš pokojně a svítíš
na všech plavbách
po řece člověčí radosti i bolesti
v proudu lásky útěšné

A v jablku
které ti pŕlí čas
at' nikdy nechybí hvězda
na připomenutí květu
uzrálého do plodu

KŘÍDLA

Nejdřív jsem tě potkala
pak na tebe čekala
S Bohem jsme se setkali
Jeho lásku poznali
Do světa jsi odešel
cestu domů nenašel

S Ním jsem zcela jiná
narostla mi křídla
nemám čas tu sedět
 promiň
musím letět

SLUŠÍ SE

(básnířce Zdence Líbalové)

Řekla jedna paní
- sluší se poděkovat
 za co se sluší děkovat -
Není to moc moudré rčení
ale je večer osamělců
a brzy bude konec roku

Zcela neočekávaně
pustila se jedna
malá Aprílová Víla
do psaní
aby verši
ozdobila svůj domov
a dopřála rampouchu v mé duši
roztát do květu

Protože vím
co se sluší
 posílám v obálce Porozumění
 svůj dík do tvého města
 do srdce malé Aprílové
 která navzdory přírodním zákonům
 utrhla lístek révy
 z adventního kalendáře
 očekávání
 a tak odsunula nepřízeň času
 do nenávratna

SVĚTLO

- Tak už máš po sezóně
už se nerozsvítíš -
řekl mi můj svědomitý strážce
kalendář

Přikývla jsem a schovala se
v kleci staré petrolejky
v knotu doutnajícím
v tušení vychladlého slunce

Dnes je mi to k smíchu
stačila malá sbírka veršů
křížek na čelo
a houska s máslem na cestu

Nebylo těžké najít pochodeň
kterou jsi třímal
vysoko nad tím vším
světem
zachumlaným do smradlavého kožichu
temné čertí srsti

DENÍK

Otevřený prostor zbrusu nového sešitu
Na první linku první písmeno velké
ale
jaké?

Na první stránku patří se
uvést jméno vlastní i příjmení
(není se za co stydět)

A snad letopočet
rok nula
ten po zemětřesení
ten po zrodu
ten po rozhodování
ten po tanci
ten
který
dosud jsem

Čas dvojtého myšlení
čas dvojtého jištění
čas dvojtého zjištění
čas nevčas
dvojtý nečas

Každý rok života
je pouze světelný efekt trochy poznání
zážeh a záblesk
buf
puf
prásk

břesk a třesk a prsk
a Ticho

Nový vesmír
nový
nesmír
a JÁ?
nula v čase
ustrnul v kruhu
a není náš
jako kus lesa
který znenadání vykáceli

POSLÁNÍ STROMU

První porazí strom
a nařeže dříví

Druhý připraví ohniště
a obstará potravu

Třetí uvaří jídlo
a prostře stůl

Čtvrtý si koupí
Prvního Druhého i Třetího
a zhltná nachystaný pokrm

Může se tedy zdát
že poslání stromu
spočívá v bohatcově ležnu

PRODLEVA

Do letokruhů naděje
zařaté čekání
 jak sekera vandala
 jak zuby do bolesti

Čas se nevzrušeně kutálí vesmírem
zlatavě barevný míč života vezdejšího
- poněkud ublácený a odřený

V prodlevě osobnostního růstu
sklízím ovoce trpělivosti
 fíkovník dozrál do oliv
 v pšenici je hlavně koukol
 hrozny jsou kyselé
 a ještě k tomu vysoko visí

V prodlevě osobnostního růstu
skála porodila myš
liška se učí chlemtat na oslavu z láhve
a hladová volavka vybrušuje zobákem
do talíře s horkou kaší
fonogram zapomenuté odrhovačky

A zbytek světa?

No přece se točí!

PŘIZPŮSOBIVO ST

Neliším se příliš
od většiny občanů této země
Třídím odpad
a přezouvám se hned u dveří

Vlastním mobilní telefon
sporožirový účet
a také daně mám v pořádku

Miluji děti
domácí zvířata
a spolehlivé automobily

Fandím národnímu hokejovému mužstvu
a pravidelně se nechávám očkovat
proti tetanu

Jako většina bojím se smrti
a ztráty pravidelného příjmu
- méně už ztráty práce

Chutná mi držková polévka
a věřím
že nad námi něco existuje

Čím víc o tom všem přemýšlím
tím víc jsem od ostatních
k nerozeznání

Čím víc splývám s životy druhých
tím víc ztrácím pevný bod
o který možno opřít třeba deštník
nebo smysl toho všeho
tady a teď

NA SMÍCHOVĚ

Co může být k smíchu na Smíchově
v postní době?

Snad jarní déšť
nesmyslně kropící přesycené trávníky?

Snad trdomyslně kalná Vltava
které opět nestačí řečiště?

Snad po kolena utopené
smutečně smutné vrby
které nikdo nenavštíví?

Co může být k smíchu
na hlomozící smíchovské ulici
když secesní domy nemají co dýchat
a se zacpanýma ušima se těší
že v noci možná bude lépe?

Žádného anděla nepotkáš
na zastávce Anděl
jen unavenou tramvaj číslo 9
a knihu odloženou na lavičce

V obchodním centru
v centru Smíchova
je nepřetržitě otevřeno
pro spoustu lidí
kteří se ani trochu nesmějí

V zamčeném kostele Kdosi visí
a marně nabízí misky svých dlaní
plné vlastní krve

JAROSLAVENÍ

K mému svátku
uspořádal Bůh hostinu
pod modrým baldachýnem
připravil hodovní tabuli

Před zraky mých přátel i nepřátel
na zelený ubrus prostřel
pampelišky a sasanky
květy divokých třešní a trnek
Vprostřed stolu bělostný keř
nevídaně krásný jak hřích
a páchnoucí pro výstrahu

Sytím se dobrotou
milosrdenstvím
v Hospodinově domě
aniž jen na den
chtěla bych se vzdálit

Kalich milosti zlacený sluncem
nalévá mi tak štědře
že oplývá

Vše co jeho je
je i mé
a tak přijímám dvojnásobně
abych stonásobně rozdávala
v Hospodinově domě

DŮM PÁNŮ Z LIPÉ

Páni z Lipé
mají nové kabátce
stejně tak jako jejich dům

Páni z Lipé
mají dnes vzácné hosty
a spoustu darů pro ně

Co lze pořídit
uprostřed Brna
na sklonku letního dne
v krásném domě
krásných pánů z Lipé?

Nabízejí zdarma
svěží chládek ve dvoraně
též projížďku skleněnou zdviží
pro moudrého zlatého psa
i pro modré a stříbrné návštěvníky

Na střeše svého domu
podarují dychtivě nastavené tváře
jemným vánkem provoněným
mokrým asfaltem po letní spršce

Očím popřejí červánky nad Petrovem
a srdci požehnání svatojakubských zvonů

Odměnou za potěšený úžas
bude radost vydechovaná ve dvou
a pokojný úsměv Boha Otce
mezi mnou a tebou

HLEDÁNÍ

"Lásko, milá lásko, kde tě lidé berů?
Na horách nerosteš, v poli tě nesejů"

Cestička strmá do hor nám zarostla
trnám a bodláčím neodpuštění

A pole?

Ta už dávno nejsou
V nekonečném lánu jeteliny
do úmoru hledáme štěstí

Znaveni marnou poutí toužíme
po džbánu křišťálové vody
k uhašení žízně
k očištění duše
a na umytí nohou

Však cestě ke studni vládnou
kopřivy a odpad naší lačnosti
a na jejím dně učinil si příbytek
sedmihlavý drak zpupný
a silný jako nepravost

Marně lásku hledáme
a milujeme-li
tak jen co lze vlastnit
aniž my sami patřit chceme
- být jen na okamžik -
otevřené náruči s probodeným srdcem

POZDNÍ SKLIZEŇ

Našla jsem na Jeho vinici
(nikoliv na té tvojí nebo mé)
hrozen tak těžký sladkou révou
že unést by ho mohli jen dva lidé

- když jsem však hledala toho druhého
šuměli povětrím babího léta
ptáci jen a moudří andělé
odlétající do příznivějších krajin

Našla jsem na Jeho poli
(nikoliv na tom tvém nebo mém)
pšeničný klas obrovský tak a zlatý
že přesytili by se jím dva lidé

- když jsem však hledala toho druhého
kývaly na mne jen pestrobarevné květy
určené ke zdobení bezejmenných hrobů
a ospalé modřínky z nichž padalo jehličí

Našla jsem na Jeho Hoře
(nikoliv na té naší nebo jejich)
drahokamy tak nádherné a vzácné
že zbohatit by mohly celý národ

- když jsem jej však chtěla najít
musela jsem se prodírat hustým trním
obsypaným šípky čekajícími na mráz
aby mohly zesládnout pro každého z nás

ÚSMĚV

Když jsem odcházela
od kamenného oltáře
dosud plného
čpícího popela po obětech
vyhazovala jsem vzhůru
na večerní oblohu
co nejvýš k Jeho slávě
plné náruče žalmů

Jak po bolesti
do krve popraskaná ústa
rozklenulo se nebe
a z jeho hlubiny
šlehal zlatý jazyk
stvořitelského slova
meč sedmkráté kalený
ušlechtilý nástroj
obřadu Melchisedechova

Ten Boží úsměv se stal
přítakáním mé cestě
a oblak Jeho
tou cestou

ODDANOST

Shrnula jsem svou oddanost
jako obnošené punčochy

Na rozepjatých prstech
pozorně prozkoumala
proti světlu její chatrnost
a pak ji odhodila na skládku
netříděného odpadu
zbytečných očekáváníí

Zanedlouho ji zasypali popelem

Odtančila jsem
svobodně bosá
naproti orosenému svítání

KOMPOZICE PRO VERŠE A TROMBON

(básníku Petru Hakenovi)

Jen nádech a nátisk
a přichraptělé zavolání
co uposlechnu vždycky
jakmile se drápkem chytím

Pár vzlyků ve výdechu
to jak se hledáme
když ruce tak nesnesitelně pomalu
laskají hudbu

Někde za tvým týlem
spící dítě a stýskání
a ty se
tak zbytečně dodatečně
rozhoduješ mezi ukolébavkou
a spočinutím v básni

Ochočené tóny prší jak rozhovor
mezi svobodou a touhou po poddanství
naříkají jak tanec smutného žebráka
jak zpěv němého ztracence
ve vlastním podvědomí

Tančím a zpívám
co paměť stačí
mezi amplitudami šťastného pláče
jak jsem to viděla
u prsaté černošské mámy která
vynořila se z hlubiny spirituálu
aby oddrkotala zaslzeným hrdlem
svou směšnou chválu Bohu
který dal milost a odpuštění
jí i jejím viníkům

Ve vyhládlých pomlkách
připravená na nevyhnutelnou bolest
na bolestnou nevyhnutelnost zítřejší všednosti
čekám na narážku k souznění verše
s pulzem tvého zlatého nástroje
a na gejzír radosti
vytrysklý z tepen k modrému soumraku

Až do nejtajnější své hloubky slyším
tajné znamení
tajný akord

Follow Me
který jsi stvořil na setkání

a v prostoru mezi mýma očima a rozumem
blikají oranžové majáčky
rozsvícené pro tuto chvíli
- snad aby podpořily mou unavenou paměť
nebo touhu po řádu kontrapunktu
snad aby probudily
stíny dávné lásky v zahradě Bertramky
která nikdy předtím nepoznala
ozvěnu jediné synkopy
leďa v potlačeném vzlyku duše
roztoužené paní Duškové

Nemůžeš přijít naproti mým rukám
když proháníš
polodivoké koně improvizací
a tak zatínám smutné pěsti
v očekávání
ticha pauzy na občerstvení
kterého se zároveň trochu bojím

Osamělým podvečerem
ulicí kde dosud varují plakáty
s Obrazem Doriana Graye
nesu si v klopě letního saka
nevinný hřích
aby bylo co vyznat
než otevřeným oknem
vejde svítání se Sonátou
pro kosí flétnu a pláč sovích mláďat

TICHÉ ÚDOLÍ

Ve skutečnosti se tady procházíme
po dně moře starého mnoho milionů let
- měřených samozřejmě lidským věkem

Procházíme se tady po dně něčeho
čemu snad ani Bůh neporozumí
neboť v něm žádné dno není

Můžeme se snad odrazit a vynést sami sebe výš
než dosáhne nejvyšší přílivová vlna?

Není ticho v Tichém údolí
a místo trilobitů
naš čas odkrajují letadla
přeplněná neuskutečnitelnými sny o ráji

Burácivě nad námi přeletují
tvoříce naši mylnou představu o vysokosti
Definitivně tak ničí jakékoliv ticho

Kdysi sem přišel odněkud ze severu
pohanský lid hledající mléko a strdí
v zaslíbené krajině zdejší zeměpisné šířky

A Hospodin z lásky k tomuto lidu
a s nadějí ve společenství s ním způsobil
že i zde moře ustoupilo
a udělalo místo otiskům božích stvoření
ve zvětralé břidlici
šípkovým růžím
olším a jasanům
na břehu Únětického potoka

Hle
co zbylo z moře

A co zbylo z nás?

S TEBOU

(Někomu Nikomu, Někdy Nikdy)

Když s tebou jsem
psát básně nemusím
protože
když s tebou jsem
báseň žiju

Nemusím tedy psát
že růže voní
a ticho tichem jest

Když s tebou jsem
to ticho žiju

Není v mé moci
vrátit tě poezii
a poezii vrátit tobě

přesto však

když s tebou jsem
poezii dýchám
a ona dýchá mne

CENA LŽI

Řekla jsem
- miláčku -

Řekl jsi
- miláčku -

Když jsme však procitli
zvukem těchto slov
shledali jsme
že vedle nás leží někdo jiný

Jitra mohou být dobrá
mnohá jsou ale prolhaná

Zač potom stojí den
který nastal?

DOMŮ

Přizdobila jsem
letní klobouk rudými jeřabinami
a pak za sebou
zaklapla branku srpna
abych se po větru pustila
do stopování podzimu

Už už
jsem se chytala oblaků
Měly mne odnést
z krajiny Opouštění
do přijatelnějšího Jinam

Vtom se na mne usmál můj pes
- Pojdme už domů -
moudrýma očima řekl

MÍSTA

Blankytný koridor
sevřený přitakávajícími korunami smrků
(hlídají mne
abych nelétala mrakům naproti)

Rozpálená paseka
voňavě se na ní praží jehličí a šišky
(někdo zde
na zeleném polštáři zapomněl knihu)

Vykradená kaplička
stále vyzdobovaná čerstvými květinami
(síla zvyku
nebo nekončící víra v Neviditelného)

Metry dřeva
s vybledlými tegy zapomenutých hostů
(dosud pozorují
protější Kozákov v modrošedém oparu)

Řeka balvanů
průzračné přeje dosud zázračně čisté vody
(písečné mělčiny
barevně se chlubí skleněnými šperky)

Zádumčivý vítr
sem a tam pohání šlehačkové obláčky
(nesou vzkazy
milujících k milovaným a zase naopak)

Je místo
kde vždycky slyším zvony
kde vlak houká k loučení

Také to
kde slunce zapadá do Černé studnice

a pak se ohlušující ticho roztrhne
jak oděv pozůstalého
pod krovem troufalého čekání

PODOBNOSTVÍ O PODOBNOSTI

(básnířce Vlastě Bakalové)

Na okně modrém od letního dne
u něhož jsem se zrovna chystala
napsat ti báseň
zbloudilý motýl bezmocně
narážel do neviditelné překážky
skla pevného jak ocel
Byl krásný
jako každý zajímavý originál
jak milostná píseň
jak květina od dítěte

Se snahou zachránit ho
a ukázat mu lepší cestu
(vždyť jiné okno je dokořán!)
sňala jsem ho opatrnou hrstí
s okenní tabulky
a vysvětlovala mu přitom
jak pohodlně a s rozumem změnit směr

Odnesla jsem motýla
skrytého bezpečně v mých dlaních
na kraj otevřeného prostoru
aby letěl
jak jsem určila

Ztěžka mávl křídly
a zemřel
následkem záchrany
mnou šlechetně poskytnuté

(a v tom se ti podobám
a v tom se tě obávám)

BEZ HRANIC

Co ty víš
o kolik se přesahuji
co ty víš

Pápěří co zbylo z bodláku naměří
plnou hrstí okoralého stříbra
už bůhvíkolikátý podzim

a přitom
pořád je to tady

ten bezbřehý prostor
ten hladový kráter
někde
uvnitř mne
kde to vůbec neznám

ačkoliv už
bůhvíkolikátý podzim
naměřil mi
plnými hrstmi stříbrem okoralých dnů
tu míru štěstí
tu míru bolesti
co mě přesahuje
do Nikam a Navždy

VYCHÁZKA VE VĚTRU

V lese by mohlo být ticho
Je tam tolik katedrál
kaplí
a modliteben

Ale prudký vítr duje i zde
a žene před sebou shluky
loňského listí

Pláň zbylá
po vykácených stromech
neochrání
duby a habry dosud vztyčené
a tak je místy i půda holá
až na kost kořenů

Po zaváté cestě kráčí člověk
chrám Ducha svatého
spílá životu
a nepřízni počasí

Chrámem burácí víchr
mezi rozbitými okny
děrami ve střeše
a vyvrácenými vraty

ale Hospodin
v tom víchru
není

PATER KAREL

Zvláštní pekař
je tenhle apoštol v brýlích
Aniž vztáhne ruce
aniž těsto zadělá
aniž roztopí v peci
a do pece bochník vloží
sytlí již nějaký čas
mé vyhládlé útroby
nejlepším chlebem

Stačí otevřít knihu básní
které píše nám i budoucím
a dovolit srdci
procházet se mezi řádky

ZRANĚNÝ ALBATROS

Prostřela jsem před tvé kroky
rouno bílé a měkké jako oblak
abys měl kde spočinout
když zem vůkol nás
je tak
nesličná a pustá

Zastavil ses
s jednou nohou
ve vzduchu nakročenou

Snad podaří se ti
zamávat křídly a
konečně
vzlétnout

BITVY

Mé bitvy
vedou proti pancířům
a raketovým hlavicím
jen chromci
nemluvňata
pár hlemýžďů
skřivani
a stáším pokroucené
rozkvetlé jabloně

Některé hvězdy
i andělé
se mé armádě smějí

než si povšimnou
že i bělohorská pláň
je již skoro čtyři sta jar
pokaždé zlatá
novými pampeliškami

SAŇ

- Co myslíš
že mám ve svých čtyřech hlavách? -
zeptala se ho škádlivě

Touhu
Vzpomínku
Moudrost
Lásku
- hádal vděčně

a s plícemi rozervanými
jak bitevní prapor
vyběhl do stráně
pro několik orsejí
aby ji převtělily v krásnou pannu

Zhltna ho i s jarními květy
a vyvrhla Žádost
Paměť
Záludnost
Vášeň
- a pak na prach shořela

Kde je ten prach?...

MRTVÉ JARO

V kulisách snů straší
vlezlé přízraky beztvarých úzkostí
a ruší idylu
od nepaměti tak trochu kýčovitě hry
Na jaro

Na dohled mrtvých očí
a vlastně ještě mnohem dál
lze uvidět
menhiry zmražených vzpomínek
jak náhrobky básníků

- psávali vlastní krví o životě
aniž zaprodali své duše peklu -

Zemřeli asi ve vymrzlých třešních
které se zapomněly v květu
nebo snad v hnízdech ptáků
se skelným peřím
a ochrnutými hrdly

V příboji
oceánu všednodenního úsilí
bijí srdce na kost zkřehlá

dokud neroztlučou se na písek
o ledový útes nelásky
tak nelidsky lidské

PROTIKLADY

Krev rudá jak víno
ve sklenici mé duše
tak špinavé
ach
tak špinavé

Kámen tvrdý jak chléb
zapomenutý v ošatce zbytečností
tak chatrné
ach
tak chatrné

Zlato černé jak slunce
zatmělé ohniskem nestoudnosti
tak marnivé
ach
tak marnivé

Král popravený na kříži
a křížem mocný čelo si zdobí
tak zpupné
ach
tak zpupné

V prázdných důlcích slepé spravedlnosti
střepiny zrcadla Zimní královny
tak prolhané
ach
tak slibně prolhané

BÍLÉ NOCI

(Divertimento - Nocturno)

(violoncellistce Lucii Štěpánové)

Krajina sebevydání se mi obtočila kolem hlavy jako obrovský bílý pes s kožichem tak huňatým, že zalehl všechny zvuky a tóny kdysi patřící tobě i mně. Nám oběma ve společném objevu sounáležitosti slyšeného s viděným. Všude je přesně tolik sněhu, aby bylo možno vnímat jen telegrafní dráty bzučící své ujištění o spolehlivosti cesty, aniž rozlišují pro koho ano a pro koho ne. Nikdo tu není aby vzkřísil úporné prázdno na dně samařské studny, zmrzlé na kost i s hvězdou, kdysi cudně se mihotající na hladině živé vody. V Bohem zapomenuté noci se pokouším sluchem vyhmatat ozvěnu záře, která ti pršivala z očí. Zřejmě i ji pozřela bílá všudypřítomná tma.

Bílá temnota dokonale obemkla mé vědomí. Je všude, kudykoli kráčím, klopýtám či padám, kudykoli běžím poháněná tou nesmyslně tušenou hranou ohlašující konec snu.

Ve zlaté výseči světla vrženého lampou před mé kroky, se dohaduji s časem, zdali už ho mám. Zdali už je. A on si jen tiká nebo chvílemi zas hlomozí rytmem mého srdce, odkázaného na příliv a odliv zběsilého citu. Aniž v té běli vrhá stín, pádí kaňonem nenaplněných očekávání. Ještě pár koňských délek a světlo, jímž se ozbrojil bezhlavý rytíř, se spolu s ním rozbije o ledopády. Zákeřně a nežádaně se toporně vztyčily tam, kde bývalo slyšet vodní hudbu pro tisíc zvonů a sedm tympanů.

Chápu se tvých slov plivnutých do středu mého čela, aniž jsem co uchopila, aniž jsem co pochopila. Ta jedovatá slina zvolna stéká mým pokořením, dokud zcela nezmrzne. Nosím ji jako bizarní znamení studu namísto křišťálového diadému, který jsem pohodila, aby nepřekážel větru v mých vlasech.

Sehnutá až kam zbytek sebe sama dovolí, očichávám stopy po andělských saních a brodivě spěchám dostihnout tě na místě, na něž jsi dosud osudově nedospěl. Pohání mě touha vyprávět ti o nekonečné pláni, ze které je možno vzlétnout a spirálovou dráhou se mistrně přemístit do mezičasu světla a labutích her. V nejpromyšlenějším letu, jaký kdy jaká bytost prožila, osvobodit se z ledového krunýře, obejmout mohutnými křídly obzor.
Ale tys nechtěl.

Kde jenom teď přebýváš?

V kterém ojíněném stromě nebo podzemním krtčím tunelu schováváš zbytky svého peří před zimou a dravci?

Musím tě najít. Není možné, aby sis jen tak zmizel, jen pro tu chvíli, o níž se domníváš, že by ti měla patřit.

Měla patřit?

Vždyť jen Věčnost může někomu patřit.

Věčnost, z níž utíkáš zpátky k počátku vymezeného času!

Bílá noc se střídá s bílou nocí. Dávno zamrzla slova, zamrzl pláč i dech, kterým jsem zahřívala ptačí holátko schoulené v hnízdě dlaní. Pozvolna přestávám pociťovat tíhu svých hledajících nohou, ačkoliv jimi drtím zkřehlé sny i perly, které se skutálely, kdovíproč, na zem z prokřehlých očí. Bojím se o zárodky rostlin ve sněhu pod mými kroky, které ještě nedávno zpívaly a tančily. Bojím se o ten druh květin, co zjara probouzí čmeláky přeživší zimní nebytí. Jdu, nebo spíš už jen sunu ledový balvan, do něhož přerostlo mé tělo. Vím, konec cesty je na dosah. Stačí svalit tu zhmotnělou ledovou cizotu do lhostejné závěje přežívání, do beztvareho prostoru, s nímž splynu do pevného a nerozdělitelného skupenství. Dokud mě Smrt neoddělí...

Jiskřící výboje procitlého rána bičují mou nahotu předloženou k celopalu na oltáři nového dne. Strašně to bolí. Jakoby nestačilo, že jsem si sama svázala ruce i nohy provazem k poutání obětních zvířat? Proč ještě tolik utrpení, než se proměním v dým?

Mého horečnatého čela se chladivě dotkla zjizvená ruka. Její neviditelná přítomnost utišila bolesti těla i duše.

Zůstaň se mnou, prosím.

Zůstaň u mne, dokud se nesetkáme...

POUR FELICITER

Občerstvím duši znavenou a každou duši tesknící
ukojím.
Jeremijáš 30,25

V tuto opět zopakovanou chvíli
byl na obrazovce informačního zdroje
počat nový letopočet
a ohrozil svou neomaleností
báseň nesměle rostoucí
pod mým stísněným srdcem

Archivní stopy včerejšků
jsou už zvětralé
jak zapomenutý přípitek
v prasklé sklenici

Ještě vyzkouším
že slzy bolí stejně jako loni
možná víc
o vyhaslou naději
pro zmarněné životy

Nový rok
přenesl přes práh časnosti
poslední půlnoc roku loňského
a ticho neuvěřitelně pomalu
odbilo zas jeden konec

Poněkud tupě zírajíc
na trochu již zaprášené jesličky
začínám chápat
pozdní lásku k vysazování stromů:

přes všechna předsevzetí
o zdravém životě
a přání šťastné budoucnosti
ze všeho nejvíce toužíme po kořenech

PERLY

Rozkutálely se dny
když čas přetrhl šňůrku
tolikrát navazovanou
tolikrát spravovanou

 a perly zmizely
v zákoutích paměti
v děrách po vyhořelém bytí

Nejvzácnější uchytila se
ve střípku věčnosti
 a září
 na cestu tobě
 na cestu mně
na cestu necestu

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

„Znaveni marnou poutí toužíme po džbánu křišťálové vody k uhašení žízně, k očištění duše..“.

Tak Delicie Nerková vyznává v básni s názvem *Hledání*. Hledání, nacházení, ale i nenacházení je tématem nové básnické sbírky *Hledači pokladů* z let 2005-2007. Komu je určena další kniha v řadě autorčiných básnických sbírek?

Každému, kdo se nespokojil s pouhou představou, že „něco“ nad námi je, každému, komu nestačí konzumní živobytí v prostoru odvrácené tváře věčnosti, všem těm, kteří znaveni marnou poutí touží po džbánu křišťálové vody.

Tak tedy ty, kdo máš žízeň, pojď, vezmi a pij!

V zemi odvrácené tváře věčnosti jsme obklopeni spoustou slov, slov, slov a ozvěnou slov. Záleží na tobě, s čím se spokojíš, čím naplníš svoji duši. Jsou slova lidská a slova Boží. Jsou slova pomíjivá a jsou slova věčného života. Kdo je rozezná a kdo je rozsoudí? Jen ten, kdo spolu se Šalamounem prosí o moudrost a o vnímavou mysl. Jen ten, kdo se dá pozvat do otevřené náruče s probodenými rukama Kdo se v ní stulí, nalezne bezpečí.

Bolestné nevyhnutelnosti dnešní i zítřejší všednosti, kterou se prodíráme jako hustým křovím, svítí paprsek naděje – dobrá zpráva, že Delicie Nerková našla na Jeho Hoře (ne na té naší) drahokamy tak nádherné a vzácné, že by mohly zbohatit nejen celý národ, ale i tebe a mne. Stačí otevřít knihu básní, které píše autorka nám i budoucím, a dovolit srdci procházet se mezi řádky. Věřím, že na této cestě najdeš i ty, milý čtenáři, poklad, který nezreziví a který ti nikdo neuzme.

Václava Hradská, Praha 2007

TIRÁŽ

Hledači pokladů

Vydáno: vlastním nákladem

Obálka: Vladimíra Buriánová

Copyright: 2007 Delicie Nerková

